

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Iosephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 16. Sensus S. Augustini de hâc Divi Iosephi singulari Paternitate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

Fractis, Sororis, Cognati, esse majorem quavis alia quae non fundatur in tali origine: Nam ex dictis constat Paternitatem legalem Deuteronomii fuisse his praestantior, cum & ipsa naturalis paternitas immediata, ex qua oriebatur, ei cederet: Cum ergo Divi Josephi Paternitas longe strictior sit, paternitate illa legali, consequenter strictior fuit conjunctione Avi ad Nepotem, &c. Et hujus rei ratio est, quia licet conjunctio paternitatis legalis, aut Paternitatis Divi Josephi non sint formaliter naturalis originis primae classis, ad illam tamen reducuntur, sunt immobiles, maxime vero Divi Josephi Paternitas: quare de hac sicut de illa servata proportione argumentandum & judicandum.

SECTIO III.

Comparatur cum Paternitate naturali & carnali immediata.

XV.

SANCTUS Pater Augustinus omnium Ecclesiae Doctorum Apex, in omnibus quae versat eximius, in prosequendis Divi nostri Josephi Magnalibus nulli secundus, imò inter omnes certissime praecipuus; sed in explicanda hac ejus ad Christum singulari Paternitate, tanquam omnium Praerogativarum & Gratiarum ejus perenni fonte, singularis & omnino admirandus, ita hanc ejus paternitatem elevat, ut non tantum eum verè ac verissime Patrem JESU asserat, sed quod me & alios etiam Doctissimos tenet attonitos, firmiter & perfectius velit Patrem, quam sint patres naturales ordinarii, patres filiorum quos ex se genuerunt: Quod quidem assertum quia à tanto Doctore (quem cum tota Ecclesia & Schola praeter omnibus suspicio & suspicio) profectum & nullatenus retractatum, imò saepius repetitum video, ultro & animatus amplector, eò vel maxime, quod cum illud veritate niti videam, tam eximie faciat ad Sanctissimi hujus Domini & Salvatoris mei JESU in terris Patris magnitudinem & lau-

dem (quarum ego ingenter avidus sum) ut ad illud nihil addi possit ultra, & nihil sint ea quae haecenus dixerunt istius Sancti Encomiastes, si cum hoc quae de eo hic Augustissimus Doctor protulit elogio comparentur.

Sed quia res haec nonnullis dura videtur & valde difficilis; ideò non obiter & cursim transcunda, sed cum otio & mature examinanda: quare illam ad duo Capita sequentia rejicimus, in quorum priore sensum Divi Augustini de hac Paternitate singulari & admirabili detegemus; in sequenti pro hoc ejus sensu dimicabimus.

CAPUT XVII.

Sensus Divi Augustini de hac Divi Josephi singulari Paternitate.

PLURIBUS in locis suorum Operum Divus Augustinus totus est in commendatione Divi Josephi, ut proinde nullatenus dubitare possim cum ipsi inter omnes Ecclesiae Patres fuisse devotissimum: quis enim credat in eo tantam lucem fuisse sterilem: tantam Sanctitatis & Potestatis Divi Josephi cognitionem fuisse sine affectu & devotione? Sed nullibi tam praclare, tam eximie ille Sanctus Doctor de eo disseruit ut tomo 10. de divers. serm. 63. de Consonant. Evangelist. Matthaei & Lucae in viginti quatuor capita distincto, ubi mirifice materiam de ejus ad Christum Paternitate prosequitur: & tantis ejus veritatem adstruit ut cuique hujus Sanctissimi Patris JESU devoto assatum sufficere possit.

Tria itaque quoad hoc exequitur ibi Augustissimus Doctor. Primo quidem eum verè fuisse Christi Patrem asserit, non obstante quod cum Beatà Virgine Deiparà non concubuerit, nec per consequens ad generationem Christi ullo modo effectivè concurrenit. Secundo, docet non tantum fuisse verè illius Patrem, sed etiam non minus verè quam sint patres illi qui hodie ex concubitu generant. Tertiò, tandem gradatim

semper ad majora progrediendo, hoc ita probat, ut non tantum illius probationes id omnino inferant, sed etiam esse firmius ac perfectius Christi Patrem, quam sint isti suorum filiorum quos ex se genuerunt: quod & dilerte ac in terminis concludit. Singula per ordinem videamus.

SECTIO PRIMA.

*Divus Josephus verè Pater
JESU ex Divo Augustino
loco citato.*

III. **A**C primò quidem cap. 10. 11. & 12. incipit ostendere quatuor argumentis esse verè Patrem JESU: primo, Jure Conjugii, quia scilicet verè Virginis, quæ cum peperit, Maritus. Secundò, propter autoritatem illi in Christum exilitis traditam, ex quâ ei nomen imposuit. Tertio, quia ita eum vocabat Maria, quæ tamen conficia erat, quod non ex ejus complexu aut concubitu Christum conceperat. Quarto, quia Christus ei, ut filius patri, subditus fuit.

IV. Sic igitur ille ibidem cap. 10. *Altera illorum calumniatio est: per Joseph, inquit, generationes Christi, & non per Mariam numerantur. Attendat paulisper sanctitas vestra; non, inquit, per Joseph debuit. Quare non debuit per Joseph? nunquid non erat maritus Mariae Joseph? non, inquit, quis hoc dicit? scriptura enim dicit Angelicâ autoritate quod maritus erat, Noli timere, inquit, accipere Mariam conjugem tuam, quod enim in illâ narum est de Spiritu sancto est. Et quoque jubetur ut puero nomen imponat, quamvis non de semine suo nato. Pariet, inquit, filium & vocabis nomen ejus JESUM. Sed hoc intendit Scriptura quod non sit natus de semine Joseph, cum sollicito unde esset illa gravis, utero, dicitur, de Spiritu sancto est; Et tamen paternæ ei non aufertur autoritas, cum jubetur puero nomen imponere. Denique & ipsa Virgo Maria bene sibi conscia, quod non ex ejus complexu & concubitu conceperit Christum, tamen eum Patrem Christi dicit; Attendite quomodo? cum*

esset duodecim annorum Dominus IESUS Christus secundum hominem, qui secundum Deum est ante tempora & sine tempore; remansit ab eis in Templo, &c. & dicit mater ejus, Quid fecisti nobis sic? Ecce Pater tuus & ego dolentes quærebamus te: Et ille, non sciebatis quia oportet me in his esse quæ Patris mei sunt: Non enim sibi volebat esse filium illorum, ut non intelligeretur Filius Dei: Filius enim Dei semper Filius Dei, creans illos ipsos: filius autem hominis ex tempore natus de Virgine sine semine maritali, parentem habebat utrumque: unde hoc probamus? jam dixit Maria, Pater tuus & ego dolentes quærebamus te: Hæc Divus Augustinus dicto cap. 10.

Prosequitur cap. 11. dicens: *Pater tuus & ego dolentes quærebamus te. Quid ergo respondet Dominus IESUS Christus? oportebat me esse in his quæ Patris mei sunt: non sic indicat Patrem Deum, ut neget Patrem Joseph. Unde hoc probamus? secundum Scripturam quæ sic ait: Et dixit ad illos, non sciebatis quia in his quæ Patris mei sunt oportet me esse? Illi autem non intellexerunt quid illis locutus est. Et cum descendisset cum illis, venit Nazareth, & erat subditus illis. Non dicit erat subditus matri, aut erat subditus ei, sed erat subditus illis. Quibus subditus erat? nonne parentibus? ambo parentes erant quibus ille subditus erat, eâ dignatione, quâ filius hominis erat.*

Ac deinde cap. 12. *Christo mundus subditus, Christus parentibus subditus. Viætis ergo fratres quod non ita dixerit, oportet me in his quæ Patris mei sunt esse ut intelligeremus quasi dictum, vos non estis parentes mei; sed parentes illi temporaliter, Pater ille sempiternè: Parentes illi filii hominis, Pater ille verbi & sapientiæ suæ, Pater virtutis suæ per quem cuncta formavit.*

Ex quibus cap. 13. concludit: *Non itaque propterea non fuit Pater Joseph, quia cum Matre Domini non concubuit; quasi uxorem libido faciat & non charitas conjugalis: intendat sanctitas vestra: dicturus erat post aliquantum temporis Apostolus Christi in Ecclesiâ. Reliquum est ut qui habent uxores tanquam non habentes sint I. Corinth cap. 7. Et multos novimus fratres nostros fructificantes*

in gratiâ, in nomine Christi ex consensu ab invicem continere concupiscentiam carnis, non autem ab invicem continere charitatem conjugalem. Quanto illa reprimitur, tanto ista fortius confirmatur. Nonne sunt conjuges qui sic vivunt non querentes ab invicem fructum carnis, non exigentes ab invicem debitum concupiscentie corporalis? Et tamen illa subiecta est viro, quia sic decet: & tanto subiectior quanto castior: & ille uxorem diligit verè ut scriptum est, in honore & sanctificatione, tanquam cohæredem gratiæ sicut Christus, inquit, dilexit Ecclesiam, Ergo si copula est, si conjugium est, si non idè non est conjugium quia non fit illud quod etiam in non conjugate fieri potest sed illicitè potest: utinam possent omnes, sed multi non possunt, non ergo disjungant eos qui possunt, & propterea negent esse vel illum maritum vel illam uxorem, quia non sibi carnaliter miscentur, sed cordibus connectuntur, &c. Quæ ibi fusè prosequitur & hæc de veritate hujus paternitatis ex hoc sermone. Vide plura à nobis aliunde ex eodem Sancto Augustino in eam rem adducta supra.

SECTIO II.

Quàm verè Divus Ioseph Pater Christi ex eodem S. Augustino.

VIII. **N**on minus verè Pater Christi, inquit Divus Augustinus loco citato cap. 14. quam Patres ordinarii sint Patres filiorum quos opere carnis genuerunt. Accipe Sancti Doctoris ipsissima verba.

IX. *Ergo fratres mei, inquit, intendite qui liberorum procreandorum causâ habent uxores magni viri, quales fuisse Patres legimus, & multis documentis invenimus, clamantibus omnino sine dubitatione paginis sanctis: si qui ergo viri propter creationem tantummodo liberorum uxores habent, si eis posset præstari ut haberent filios sine concubitu, nonne ineffabili gaudio tantum beneficium amplecterentur? nonne cum ingenti lætitiâ susciperent? duo sunt enim opera carnalia quibus consistat genus humanum: in quæ*

duo opera prudentes & sancti ex officio descendunt, imprudentes autem in ea per cupiditatem ruunt. Aliud est enim ad aliquid officio descendere, aliud in aliquo per cupiditatem cadere. Quæ sunt ista quibus consistat genus humanum? In nobis ipsis primum est quod pertinet ad sumenda alimenta, quæ utique non possunt sine aliqua per carnem delectatione sumi, manducare & bibere: si non feceris morieris. Hoc ergo uno sustentaculo stat genus humanum pro modo naturæ suæ, manducando & bibendo. Sed per hoc sustentaculum sustentantur homines, quoad seipsos attingit: successioni autem non consulunt manducando & bibendo, sed uxorem ducendo. Sic enim consistat genus humanum, primum, ut vivant homines: sed quia aigentia quantâcumque corpori adhibita non possunt utique semper vivere: consequens provisio est ut nascentes succedant morientibus: quia ita est genus humanum sicut scriptum est quomodo folia in arbore: sed in arbore Olea, vel Lauro, vel aliqua huiusmodi, quæ nunquam sine comâ est, sed tamen non eadem semper habet folia, &c. sic & genus humanum, quotidie morientium detrimenta non sentit per supplementa nascentium, & sic pro modo suo stat universa species generis humani. Et sicut folia in arbore semper videntur, ita plena hominibus terra semper conspicitur. Si autem morerentur tantum, & non nascerentur; velut arbores quædam omnibus foliis, ita terra omnibus hominibus nudaretur: Cum ergo sic subsistat genus humanum, ut necessaria sint duo sustentacula, de quibus satis dictum est: ad utrumque sapiens, & prudens, & fidelis, officio descendit, non libidine cadit. Ad manducandum & bibendum quam multi voraciter irruunt, ibi ponentes totam vitam quasi ipsam causam vivendi? Nam cum idè manducant ut vivant, idè seputant vivere ut manducant. Istos omnis sapiens reprehendit, & maxime divina scriptura, edaces, ebriosos, belluones, quorum Deus venter est ad Philip. cap. 3. Hos ad mensam non adducit nisi concupiscentia carnis, non indigentia refectiois. Itaque isti cadunt in escam & potum, illi autem qui descendunt ex officio vivendi, non idè vivunt ut comedant, sed idè comedant ut vivant: Itaque istis prudentibus, & temperantibus, si offerretur ut sint cibo

Et potu viverent, quanto gaudio amplecterentur hoc beneficium. Tertio, ut quo cadere consueverunt, nec descendere cogentur, sed semper suspenderentur in Domino. Non deponeret eorum intentionem necessitas fulciendarum corporis ruinarum. Quomodo putatis Heliam sanctum accepisse quando accepit calicem aqua, & collyridam panis, ut satis ei esset in alimentum quadraginta dierum: cum magna utique latitia: quia propter officium vita, non propter seruitutem concupiscentie manducabat & bibebat. Tenta hoc prestare se possis homini, qui beatitudinem totam & felicitatem in epulis, tanquam pecus in praesepti constituit. Odit beneficium tuum, repellit a se, panam putat: sic & in illo officio conjugali, libidinosi homines uxores non propter aliud querunt: & ideo vix tandem ipsis uxoribus contenti sunt: atque utinam si auferre non possunt, aut nolunt libidinem, non ultra eam progredi sinant, quam praescribit debitum uxorum, etiam quod infirmitati conceditur: sed plane si tali homini diceret quare ducis uxorem? Responderet tibi forte verecundatus, propter filios: si quis ei diceret (cui sine ulla dubitatione crederet) potens est dare tibi & omnino dabit tibi Deus filios etiam non operanti opus illud cum uxore: ibi certe concluderetur, atque fateretur, quod non propter filios quarebat uxorem. Confiteatur ergo infirmitatem, accipiat quod officiose accipere praetendebat.

X. Prosequitur incomparabilis Doctor cap. 15. Sic illi priores sancti homines Dei filios querebant, filios suscipere volebant. Ad hoc unum iungebantur feminis, ad hoc feminis miscbantur, ut filios procrearent: ideo illis permissum est ut plures haberent: nam si libido placeret Deo, sic permitteretur illo tempore, & una femina haberet plures viros, quomodo unus vir plures feminas. Quare omnes feminae castae non habebant amplius uno viro, vir autem plures feminas, nisi quia plures habere feminas unum virum pertinet ad proles numerositatem: una autem femina non quo plures habuerit viros plures poterit parere filios. Quapropter fratres, si Patres nostri non ob aliud quam ad liberos procreandos iungebantur & miscbantur feminis: magnum illis esset gaudium, si praeter opus illud carnale possent habere filios propter quos habendos ad illud non libidine

ruebant, sed officio descendebant.

Quibus tam subtiliter & eruditè praefructis, ita concludit Augustissimus Augustinus. Propter hoc Ioseph non erat Pater, quia sine concupiscentia carnis susceperat filium? Absit ut hoc sentiat castitas Christiana, quod nec Iudaica sentiebat: quae scilicet Patres legales agnoscebat. Diligite uxores vestras, sed castè diligite: usque ad eum modum carnale opus expetite ut filios procreetis. Et quia aliter non potestis habere filios, ad illud cum dolore descendite. Pena est enim illius Adam de quo exorti sumus. Non extollamur de panâ nostrâ. Pena illius est qui meruit mortaliter gignere, quia peccato mortalis effectus est. Ipsam panam non subtraxit Deus, ut meminisset homo unde revocatur, & quo vocatur: & quarecres illum amplexum ubi nullapoteest esse corruptio. In illo ergo populo, quia oportebat fieri abundantem propagationem usque ad Christum per numerositatem plebis, in qua praefigurarentur omnia quae praefiguranda erant Ecclesiae documenta, habebant officium ducendarum uxorum, per quas populus cresceret, in quo populo praesignaretur Ecclesia.

XII. Prosequitur deinde cap. 16. At ubi natus est ipse Rex omnium gentium, capit dignitas virginalis à Matre Domini: quae & filium habere meruit & corrumpi non debuit: sic ergo erat illud conjugium, & sine ulla corruptione conjugum. Sic quod castè uxor peperit, cur non castè maritus acciperet: sicut enim castè conjux illa, sic ille castè maritus. Et sicut illa castè Mater, sic ille castè Pater. Qui ergo dicit non debuit dici Pater quia non sic genuerat filium, libidinem quarit in procreandis filiis, non charitatis affectum. Melius ille quod alius carne implere desiderat, animo implebat. Nam & qui adoptant filios castius eos corde gignunt quos carne non possunt. Videte fratres videte iura adoptionis, quomodo sit homo filius, cuius femine natus non est: ut plus in eo juris habeat voluntas adoptantis quam natura gignentis. Ita ergo non solum debuit esse Pater Ioseph, sed maximè debuit. Nam & de feminis quae uxores non sunt, generant homines filios, & dicuntur filii naturales, & praeponuntur eis filii conjugales. Quantum pertinet ad opus carnis, equaliter nati sunt: unde isti praeponentur, nisi quia castior est

Z z

uxoris

uxoris charitas de qua liberi procreantur? non illic attenditur commixtio carnis, quae in utraq; feminâ par est. Ubi vincit uxor nisi in affectu conjugii, affectu sincerioris castiorisq; charitatis? si ergo posset de uxore quisquam sine concubitu suscipere filios, non tanto debuit latius quanto est illa castior quam diligit amplius? Quam divinè hæc Divus Augustinus pro Sanctissimo ac castissimo nostro Iosepho! ex quibus satis apparet quàm sublimiter fenserit hic incomparabilis Doctor de hæc paternitate.

XIII. Nec te moveant quisquis hæc legis verba illa Augustini ex hoc cap. 16. *Nam & qui adoptant filios castius eos corde gignunt, quos carne non possunt, quasi vel Patres adoptione præferat illis qui sunt generatione tales, vel paternitatem D. Iosephi, compareret cum paternitate per adoptionem: nihil enim minus cogitavit D. Augustinus. Sed cum pronunciaverit & tam multis afferuerit negationem exercitii libidinis, aut carnalis commercii (quod comitari toler libido) in Divo Iosepho non officere ejus paternitati verâ, id tantum confirmat exemplo paternitatis per adoptionem, in quâ nulla intervenit libido, & voluntas adoptantis id facit quod natura non potuit. Estque non comparatio similitum, sed argumentum à minori ad majus, ac si diceret: videte quod in adoptione hominum, illi quibus natura denegavit filios, alios sibi voluntate adoptant, quos ut ita dicam corde gignunt, qui ex lege humanâ fiunt adoptantis filii, & sine libidine, sine carnali commercio sunt filii: si ergo hoc potest sola adoptio & voluntas humana, quid cogitandum in nostro casu, ubi Deus ipse D. Iosepho filium suum ex uxore jam uxore dedit, & habere voluit licet sine carnali commercio? hæc est argumentatio D. Augustini ex ipsius verbis admetitis manifesta.*

XIV. Et quia ut aiunt Docti, *in geminatis non cadit error*, confirmatur hæc doctrina Divi Augustini ex eodem Augustino lib. 2. de Consensu Evangelistarum cap. 1. ubi explicans verba illa: *Et ibant parentes ejus per singulos annos, &c.* ita habet: *sed ne quisquam hic parentes consanguineos potius Maria cum*

ipsâ Matre ejus intelligendos putet, quâ ad illud respondebit quod ipse item Lucas superius dixit. Et erant Pater ejus & Mater mirantes super his quæ dicebantur de illo: Cum igitur ipse narret non ex concubitu Iosephi, sed ex Mariâ Virgine natum Christum, unde eum Patrem ejus appellat, nisi quia & virum Mariæ rectè intelligimus sine commixtione carnis, ipsâ copulatione conjugii, & ob hoc etiam Christi Patrem multo conjunctius qui ex ejus conjugio natus sit, quam si ei esset aliam de adoptatus. Ex quo textu patet bonitas nostræ explicationis textui Augustiniano præcedenti numero data, & Divum Augustinum hic & ibi sibi coherere, meque idè & omnes cordatos illi hæc in re prudenter adherere.

SECTIO III.

Quantum D. Iosephus Christi Pater ex D. Augustino citato?

PROgreditur Divus Augustinus, & cap. 20. hoc ipsum quod intendimus probando, etiam asserit firmius Christi Patrem esse Divum Iosephum quàm sint cæteri homines Patres filiorum quos ex se genuerunt, pro quo accipe ipsa verba Divi Augustini dicto cap. 20.

Iam verò illud quia movere non debet, quare per Ioseph, & non per Mariam generationes numerentur, satis dictum est, quia sicut illa sine carnali concupiscentia Mater, sic ille sine carnali commixtione Pater. Per illum ergo descendant, & per illum ascendant generationes: nec eum propterea separemus, quia defuit carnalis concupiscentia, major puritas confirmet Paternitatem, ne ipsa Sancta Maria nos reprehendat. Illa enim nomen suum proponere noluit marito suo, sed dixit, Pater tuus & ego dolentes quarebamus te. Non ergo faciant perversi murmuratores quod conjux casta non fecit. Numeremus ergo per Ioseph, quia sicut castè maritus sic castè Pater est: Sed proponamus virum femina ordine natura & legis Dei. Nam si remoto illo, illam constituamus, dicit ille, & rectè dicit, quare

quare me separasti? quare non per me generationes vel ascendunt vel descendunt? Notanda diligenter quae sequuntur? An dicitur ei quia non tu genuisti opere carnis tuae? sed respondebit nunquid & illa opere carnis suae peperit? Quod Spiritus sanctus operatus est, utriusque operatus est, sed in co sexu quem parere decebat, operatus est hoc quod etiam marito nasceretur. Deinde post pauca. Sic ergo Pater sicuti est. Cautissimè enim Evangelista & prudensimè per illū numerant sive Mattheus descendens ab Abraham usque ad Christum: sive Lucas ascendens à Christo per Abraham usque ad Deum. Ille descendens numerat, ille ascendens. & ambo per Ioseph: Quare? concludit: quia Pater? Quare Pater? quia tantò firmitus Pater, quanto castius Pater.

XVII. In quibus Augustini verbis tria omninò notanda, primò interrogatio illa, Si remoto illo, illam constituamus, scilicet in Genealogia seu deductione progenitorum ex quibus Christus, dicit ille & rectè dicit quare me separasti? quare non per me generationes vel ascendunt, vel descendunt? ubi vides Augustinum censere quod fuisset data D. Iosepho occasio iustae quarimoniae, si per Beatam Virginem, & non per ipsum descensus Christi secundum carnem deductus fuisset: Idem quoque censet idem S. Doctor tom. 7. lib. 1. de nuptiis & concupisc. cap. 11. his verbis: Sed cum Iosepho non seminante illa peperisset, profectò nec ipsius forma servi ambo parentes essent nisi inter se etiam sine carnis cõmixtione conjuges essent: unde & series generationum, cum parentes Christi connexionem successionis commemorantur, usque ad Iosephum potius, sicut factum est, fuerat perdenda, ne (nota quod sequitur) in illo conjugio virili sexui utique potiori fieret injuria, &c.

XVIII. Secundò, notanda istius iustae querimoniae ratio: Si enim ei dicatur, quid quereris quod per te Genealogia Christi non deducitur, cum eum opere carnis tuae non genueris? Respondebit, inquit Augustinus, nunquid & illa, idest Beata Virgo, opere carnis suae concepit? ac si diceret, non. Quod Spiritus Sanctus operatus est, utriusque operatus est, sed in co sexu quem parere decebat, operatus est hoc quod etiam Marito nasceretur. Magna sunt ista pro Paternitate D. Iosephi.

XIX. Sed quomodo hoc potest esse verum quod Beata Virgo non genuerit Christum opere carnis suae? quomodo ergo Teotocos? quomodo Mater Dei? Respondeo pro defensione asserti Augustiniani in Diva Virgine quando Verbum Dei concepit, non tantum non fuit copula cum viro, ut constat, sed nec in conceptione Verbi fuit resolutio seminis ipsius, ut in ceteris mulieribus quando concipiunt ex viris: si enim ipsa non seminent, earumque semen non resolvatur quando coeunt, non concipient: in his autem duobus copulâ scilicet & seminatione seu resolutione seminis est opus carnis in mulieribus, quorum neutrum fuit in Virgine purissima. Etsi enim ipsa concurrerit ad organizationem Corporis Christi, & unionem ejusdem corporis cum animâ ut ceterae mulieres in formatione suarum prolium, non tamen ut illa per semen resolutum, sed per virtutem ei à Spiritu Sancto supernaturaliter concessam. Ita Divus Thomas 3. part. quest. 32. art. 4. Quare vis argumenti Augustiniani talis est, Si Beata Virgo est Christi Mater, cum tamen non per opus carnis, idest copulam & sui seminis resolutionem conceperit ut ceterae mulieres: Quare cur in Divo Iosepho ut esset ejusdem Christi Pater requireretur quod per opus carnis & seminando eum genuerit? Cumque oportuerit Virgo esse Mater concipiendo Christum, non per opus carnis, sed per virtutem à Spiritu Sancto concessam, cur non sufficiet, ut Ioseph sit ejus Pater, quod in uxore sua à se indivisâ formatus sit per actionem Spiritus Sancti suae suppletivam, & ex directâ voluntate ejus actionem suppleri?

XX. Tertiò, notanda ex prædictis magna Divi Augustini conclusio quod scilicet non tantum sit verè Christi Pater, sed eò firmitus, sive perfectius Pater, quò castius. Cum ergò nihil aliud in præfatis egerit Augustinus, quam perpetuò conferre hanc Divi Iosephi Paternitatem, quæ fuit sine concubitu, cum illa quæ est per concubitum, & post ejusmodi collationem, seu comparationem, tandem ita concludat, quid sequitur nisi Divum Iosephum esse perfectius

festius Christi Patrem quam sint ceteri qui per concubitum & opus carnis generant.

XXI. Sed quomodo vera potest esse hæc Sancti Augustini sententia? nam illi qui per concubitum generant, quocunque tandem modo ad generandum procedant, id est sive ad id ex officio descendant, sive per libidinem ruant, sunt principium per se filiorum suorum; Divus autem Josephus non est Pater Christi nisi per actionem Spiritus Sancti ejus vices supplentis: Atqui quod quis est per se, magis est tale, quam qui est tantum per alium, & illius actionem: ergo &c. pro hoc sic

CAPUT XVII.

Pro sensu Divi Augustini in locis præcitatis dimicatio.

I. **N**OTANDUM primò, etsi priusquam Beata Virgo impragnaretur à Spiritu Sancto, Divus Josephus nihil de eo præciseverit (quia id primò didicit ab Angelo, eum eam gravidam dimittere cogitaret) divinitus tamen ei datum est, ut actualiter ante cognosceret Deum posse si velit viro ex uxore sua, vel per conjunctionem, vel citra illam, dare liberos, sicut potest citra alimentum, si velit, dare homini ut in se vivat. Ex quâ cognitione & fidei suæ magnitudine, movente tamen illum ad id specialiter Deo in ordine ad executionem electionis de eo factæ in Patrem jam instantem, sic apud se resolvit: Cum id ita sit quod potest Deus, si velit, viro ex uxore suâ, vel per conjunctionem cum illâ, vel citra conjunctionem, dare liberos; Ego me igitur totum quoad hoc ipsius Divinæ providentiæ & voluntati committo, firmiter credens si Deus velit me habere prolem, mihi daturum renuncianti pro ipso operi carnis, non daturum autem quantumvis illud facienti, si nolit me habere prolem: unde & ex hæc reflexione non difficile abiit in votum castitatis inaudito exemplo.

I I. Hoc notandum inter omnia quæ ad Divi Josephi commendationem dici

possunt nobilissimum, & ex quo multa suis locis non modica ad ejus laudem colligam, non difficile suadetur cuivis homini pio: Nam primò illud mihi suggestit Divi Augustini doctrina Capite præcedenti num. 9. & 10. ex cap. 14. istius sermonis 63. de diversis transcripta, & Divi Justini Martyris quæst. 66. ad Orthodox. supra hoc Tractatu cap. 3. num. 2. Secundò, quia nihil est in eo repugnans: quod enim dici posset esse ridiculum & stultum expectare prolem ex uxore sine concubitu per miraculum tunc omninò inauditum, nec ab inde amplius futurum, rejicitur. Primò, quia nõ dicimus certò expectasse prolem ex uxore sine concubitu, sed certò credidisse posse Deum si velit sine illo dare prolem: in quo nihil stulti, imò quod omnes crederent. *Quia non erit impossibile apud Deum omne verbum.* Luc. c. 1. Secundò, quia gratia electionis D. Josephi fuit ut esset Pater Christi, ad quod & directè ex supradictis electus est: Cum ergo Dei ordinatum sit gratiam muneri ad quod elegit aprare, dicendum sine formidine, nullam D. Josepho gratiam negatam, quæ conduceret ut ad illud munus Patris JESU melius præpararetur: Et hoc quidem tantò verius & certius, quanto æquius est cogitare Deum nullibi exactius hanc regulam servasse, quàm in Mariâ & Josepho utroque Christi Parente. Cum ergo per hanc sanctam cogitationem Divus Josephus melius ad suam paternitatem præparandus foret, ut constat, hæc gratia illi nullatenus est deneganda. Tertio, quia per hoc disponebatur ejus animus ad facilius & promptè postea assentiendum Angelo revelanti id ipsum sibi contigisse quod crediderat. Quarto, cum Divus Josephus uxorem duxerit, sciret autem apprimè quod maledictus esset tunc ex lege sterilis in matrimonio, nullâ cogitatione melius confortari potuit, ut spretâ illâ legis maledictione, & apud homines probro, in continentiam cum Virgine uxore conspiraret, quam illâ. Quintò, ex nostro Imperfecto in Matthæum homil. 1. ad illa verba, *Joseph autem vir ejus cum esset justus: ubi sic ad rem nostram argumentatur. Conceptionem manifestè videbat, & fornicationem suspicari non poterat,*